

Calea lui Dumnezeu: Nepopulară și incomodă

27 ianuarie 2008

Gili Cârstea

De ce a avut Baal un așa mare succes cu fiecare generație a poporului lui Dumnezeu? Aceasta este o întrebare tulburătoare, care ne uimește și ne șochează când privim în urmă, dar pe care nu reușim să o aplicăm generației noastre.

Când natura umană s-a despărțit de natura divină în Eden, mintea nu a mai putut face față logicii mincinoase a diavolului, iar sistemul lui de gândire a devenit prioritar. Instinctul de conservare a preluat controlul asupra spiritului, și astfel omenirea s-a scufundat în robie „de frica morții” (Evr 2:15).

O astfel de minte are regulile ei, și dictează cele mai aberante soluții spre a evita moartea: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ier 17:9). La fel se comportă și în domeniul credinței. De dragul câștigării vieții veșnice și pentru onoarea lui Dumnezeu, oamenii au comis cele mai bestiale fapte, culminând cu uciderea lui Dumnezeu descoperit în trup.

Pentru mintea lipsită de locuirea Duhului Sfânt, logica lui Satana este perfect adaptată și a dat mereu rezultate spectaculoase. Oricât de evidentă a fost prezența și lucrarea lui Dumnezeu într-o generație, ea nu a reușit să se impună generațiilor următoare, fiind nevoie mereu și mereu de redescoperirea adevărului. Moise spunea cu amărăciune contemporanilor săi: „Știu că după moartea mea vă veți strica, și vă veți abate de la calea pe care v-am arătat-o” (Deut 31:27), iar rezultatul abaterii de la acea „cale” devenea evident: „În cele din urmă vă va ajunge nenorocirea.” Cât de adevărat...

Moise cunoștea „calea,” calea consacrată pe care urma să meargă Hristos, calea lui Dumnezeu din sanctuar, adică unirea dintre natura umană și cea divină. Nimic mai puțin decât atât nu reușea să mențină poporul în devoțiune la picioarele autenticului Domn. Oricât de zeloși și meticuloși ar fi fost în practicarea religiei lor, ei nu puteau face față amăgirilor puternice prin care diavolul mistifica adevărul și obținea astfel închinarea lor.

Nu este greu să ne imaginăm uimirea lor când îl auzeau pe Moise vorbind așa: „Căci eu îți cunosc duhul tău de răzvrătire și încăpăținarea ta cea mare. Dacă vă răzvrățiți voi împotriva Domnului cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai răzvrățiți veți fi după moartea mea!” (Deut 31:27).

Ecoul acestei declarații tulburătoare încă nu s-a stins, și el va răsuna până când mireasa va fi pregătită să îmbrace hainele de in, până când „Iosua” va fi

dezbrăcat de hainele murdare de pe el și i se va da să se îmbrace cu haine de sărbătoare. O generație a poporului lui Dumnezeu trebuie să descopere neapărat „calea” despre care vorbea Moise aici, altfel nu va mai exista nicio lumină pentru poporul acesta.

Sunt întrebat deseori de ce solia 1888 este privită cu suspiciune, indiferență și chiar ostilitate în poporul nostru, dacă ea este „începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul”?

Răspunsul este că generația prezentă nu este cu nimic mai bună decât altele, că inima a rămas „nespus de înșelătoare,” că adevărul pare suspicios într-o lume a minciunii, iar variantele lui Satana par mai plauzibile.

Vasta răzvrătire împotriva soliei 1888 nu ar trebui să ne șocheze, dacă înțelegem declarația lui Moise: „Dacă vă răzvrătiți voi împotriva Domnului cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai răzvrătiți veți fi după moartea mea!”

Poporul acesta s-a răzvrătit împotriva soliei 1888 chiar atunci când în mijlocul nostru se afla un mesager deplin recunoscut, acceptat și iubit de conducători, așa cum și Moise era iubit în poporul său. La Minneapolis, când îngerul i-a explicat sorei White că „poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram” [aici], ea a înțeles că ura împotriva acestei solii – „calea” – va duce chiar la subminarea autorității ei ca sol al Domnului.

Ceea ce s-a și întâmplat. În toată opera ei literară, la niciun subiect – teologic sau altfel – sora White nu este mai clară, mai insistentă și mai fermă că solia 1888 este cheia la impasul laodicean, că ea a fost de la Dumnezeu, că este „solia îngerului al treilea cu adevărat,” și că mesagerii au avut „acreditare divină.” Și totuși, ea nu a fost crezută nici atunci, și nici acum. Dacă s-au răzvrătit ei când ea se afla în mijlocul lor, de ce să ne mirăm acum că liderii noștri se răzvrătesc și mai mult împotriva „căii” pe care ne-a arătat-o Domnul prin „slujitorii Săi aleși”?

Dacă poporul nostru va reuși vreodată să vadă că Hristos a fost înlocuit cu Baal, singura reacție potrivită va fi jalea descrisă în profeția lui Zaharia, declanșată de percepția pe care acum o refuzăm, că L-am străpuns pe Întâiul nostru născut, Fratele nostru mai mare.

„Calea” lui Dumnezeu a fost mereu nepopulară și incomodă, în ciuda autorității indiscutabile a mesagerilor lui Dumnezeu, iar la sfârșitul timpului ea va deveni de-a dreptul insuportabilă și inacceptabilă. Pentru așa ceva este nevoie de „oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice,” care „vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410).

Astăzi Dumnezeu pregătește mesageri pentru ultima încercare de a descoperi lumii „calea” de la păcat la neprihănire.
